

DOET SNEEUW PIJN

Carolien Spaans

Doet sneeuw pijn

Lebowski Publishers, Amsterdam 2018

© Carolien Spaans, 2018
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2018
Omslagontwerp: Riesenkind, 's-Hertogenbosch
Auteursfoto: Brenda van Leeuwen
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4418 0
ISBN 978 90 488 4419 7 (e-book)
NUR 320

www.lebowskipublishers.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv
Meld je aan voor de nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van de nieuwste boeken van Lebowski Publishers via www.lebowskipublishers.nl/nieuwsbrief

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Baby when I met you there was peace unknown
I set out to get you with a fine tooth comb
I was soft inside
There was something going on
You do something to me that I can't explain
Hold me closer and I feel no pain
Every beat of my heart
We got something going on

'Islands in the Stream'

DE ONTMOETING

‘Hoi!’

‘Hoi!’

Ons eerste gesprek is geen Shakespeare.

Dat hoeft ook niet, want ik weet al wie hij is omdat ik hem in een vrouwenblad heb zien staan, in een lijst met de vijftig leukste vrijgezellen van Nederland. Op nummer dertig stond-ie, de tekst sprak van een ‘half-Frans genenpalet’ en ‘vrouwen die een potentiële echtgenoot ruiken’ omdat hij ‘met zijn veertig jaar onderhand de wilde haren kwijt zou moeten zijn’. Erboven zijn foto: een knappe vent met een kloeke neus en sympathieke ogen. Op zijn hoofd een flappend hoedje, een raar ding dat bij hem juist mooi staat. Ik had gedacht: maar die is van mij, straks.

Hij weet ook wie ik ben, omdat ik bij dat blad werk en die lijst heb gemaakt. Mijn collega had zijn foto aan me laten zien: ‘Dit is Jean Michel, heel vrouwelijk Haarlem zit achter hem aan. Leuk voor in de lijst, toch?’

Ik had ja gezegd, informatie over hem losgepeuterd, het tekstje geschreven, de foto erboven gezet. Hij had me per mail bedankt voor zijn toegenomen populariteit in de kroeg.

Straks blijkt nu. Hij komt de cafétrap af en ik loop net omhoog. Het is twee uur ’s nachts. Te laat om nuchter te zijn, maar te vroeg om de handdoek in de ring te gooien. Het is vrijdagnacht in Amsterdam en er is nog niks spannends gebeurd. Ik haat vrijdagnachten waarop niks spannends gebeurt.

We zien elkaar en roepen iets eenvoudig met uitroeptekens erachter omdat de muziek zo hard staat, en misschien ook omdat we allebei verbaasd zijn dat we elkaar nu dan toch in het echt zien.

Ik loop door naar boven, waar ik mijn vriendinnen elleboog en meld dat er dus net iets heel spannends is voorgevallen. Ik hoop dat hij dat beneden ook tegen zijn vrienden zegt.

‘Ga dan naar hem toe!’

Een van hen geeft me een zet, maar ik gil boven de muziek uit dat ik zeker weet dat ik wel iets van hem ga horen, ‘want dat voel ik! Aan mijn water!’

En ik hoop het, dat vooral. Na zeven jaar daten met een divers assortiment mannen – van kabouters tot freefighters en van half-Jamaicanen tot een oer-Hollandse Fred – ben ik moe. De jacht, de teleurstelling, het gekoekeloer op telefoons en in mailboxen: moe.

De volgende ochtend stuurt Jean me via Hyves een berichtje. Ik stuur er eentje terug. Hij stuurt er eentje terug. Koetjes en kalfjes.

‘Pak eens even door, vriend,’ zeg ik tegen het scherm.

‘Gaan we wat drinken?’ zegt het scherm terug.

‘Oké.’

‘Donderdag?’

‘Oké.’

‘Dag Carolien Spaans.’

‘Dag Jean Michel Kamp.’

Maar die maandag komt er meteen iets tussen. We werken aan een nummer over ijdelheid en ik heb die dag een afspraak om een nieuwe beautybehandeling te laten testen. Met mijn tweeëndertig jaar ben ik de redactie-oudste en dus moet ik alle dingen met rimpelpreventie doen. Ik heb geen rimpels.

De behandeling heet de *fractional laser*. ‘De laser stuurt kleine warmtekolommetjes door de huid, waardoor deze wordt aangezet

nieuw collageen te vormen', lees ik in een folder in de wachtkamer van de kliniek.

Een kwartier later lig ik in een medische stoel, mijn ogen zijn afgeplakt 'tegen de straling' (welke straling?) en ik hoor de cosmetisch arts zeggen dat er 'nu een assistent bij komt om de rook af te zuigen'. Ik wil iets vragen over rook (welke rook?), maar hij begint al: 'Het kan een beetje prikken.'

Dzzzingg. O! Ik ruik verbrand haar en geroosterde drumsticks, maar voel vooral heel veel, een halfuur lang. Pijn.

Ik ga naar mijn ouders om te herstellen, met een hoofd dat eruitziet alsof iemand gloeiend kippengaas tegen mijn huid heeft gedrukt. Mijn vader is razend, ik kijk veel in de spiegel en bedenk dat als dit niet meer goedkomt, ik mijn dagen zal moeten slijten als een verminkte. Ik stuur Jean een berichtje dat ik donderdag niet ga redden 'door omstandigheden'.

Vierkantjes huid krullen kwaad op mijn wangen en weigeren helemaal los te laten. Ik stuur foto's van mijn herstel naar de redactie en hun 'Komt goed!' verandert gaandeweg in 'Jezus' en 'O jee' met zwijgende puntjes erachter.

Na een week keer ik terug naar Amsterdam met een knalroze, glimmend hoofd. Het rasterpatroon zit alleen nog langs mijn kaaklijn.

In week twee stuurt Jean geen bericht.

Ik ook niet.

In week drie ook niet.

Ik ook niet.

In week vier durf ik weer uit. En opeens staat hij voor mijn neus. Of nou ja, ik weet via via waar hij die avond is, en toevallig was ik ook al van plan om daarheen te gaan.

'Hoi!'

'Hoi!'

We zwijgen even. Dit kan beter, we zijn er nu toch.

Ik leg 'de omstandigheden' uit. Hij de zijne: er was nog een ander meisje, blijkt. 'Maar nu niet meer.'

Dan moeten we opeens heel veel praten, en daarna gaan we naar een ander café, en eigenlijk is het vooral logisch om daar, midden op de dansvloer van de Kleine Cooldown, twee uur lang te zoenen.

Het weekend erop kan ik wel.

Jean wil niet zeggen wat we gaan doen. 'Ik haal je op en we gaan een nachtje weg en je moet winter- en zomerkleren meenemen.'

'Oké, maar als we gaan skiën maak ik je dood, want ik háát skiën.'

Dat was een grap want hoezo zouden we gaan skiën, ik ken hem net. Toch rijdt hij de volgende zaterdagochtend echt naar Schiphol. En we vliegen naar Nice. En de huurauto rijdt vanaf daar steeds hoger de bergen in.

'Ik kan niet skiën!' roep ik vanaf de eerste bergtop.

'Jawel! Gewoon gaan!'

Jean glijdt op zijn snowboard in recordtempo naar de voet van de berg, of misschien is het maar tien meter, ik zie helemaal niks omdat het zo mistig is. Vloekend zet ik af, ik kan heus wel een beetje skiën, maar ik vind skiën koud en eng en die kloteschoenen en nu dus ook nog mist, godsámme zeg.

'Ik dacht dat je een grapje maakte, omdat je vorige week vertelde dat je een seizoen in een skidorp hebt gewerkt,' zegt Jean boven een bord friet met worst als we na twee uur glijden, vallen en opstaan godzijdank een chaletje langs de piste hebben gehaald.

'Gewérkt, ja.'

'Maar als je in een skidorp werkt, ga je toch ook... nou, skiën?'

'Dat was ook het hele plan van mijn sabbatical. Zoals ik daar ook Frans wilde leren, en ging stoppen met roken.'

'O.'

‘Dus kunnen we nu stoppen?’

‘Hm. We moeten nog een klein stukje.’

Dat kleine stukje is toevallig een als zwarte vermomde rode piste. Ik kijk naar beneden en mompel ‘dacht het niet’. In v-pas probeer ik terug te klunen naar de lift, maar de bediende schudt zijn hoofd. *Non*. Terwijl ik razend van de gène op mijn billen over ijzige buckels stuiter, schalt Jean adviezen bergopwaarts. ‘Probeer te staan! Buig je knieën! Het gaat goed!’ Ik voel haat en ik moet plassen en ik vind hem tussendoor ook heel aantrekkelijk, maar dat gaat ’m nu dus even geen zak aan.

In de auto terug maakt hij grapjes die niet heel grappig zijn, maar toch moet ik lachen. Ik kijk naar zijn profiel en word verliefd op zijn neus, er zit een kleine knik in. En op zijn handen, ‘Elegante handen,’ zal mijn moeder later nog vaak zeggen. We praten en praten en doen boodschappen, en in een appartement dat van zijn ouders blijkt te zijn, vult hij het bad voor me en brengt eten, zelfgemaakt. Ik zie sla, gebakken biefstukreepjes, parmezaan, avocado en tomaat in mijn kom en ben onder de indruk. Ik weet dan nog niet dat dit ongeveer het enige is wat hij kan maken.

We praten nog meer. Ik ben verliefd op zijn ogen en op hoe hij naar me kijkt vanaf de badrand.

Later liggen we op de bank, ik in de holte van zijn buik, zijn arm trekt me steeds dieper in zijn lijf totdat we één lepel zijn. We zijn gestopt met praten en luisteren naar de stilte die niet ongemakkelijk is.

En dat is het moment. Dat ik weet: hij en ik.

Omdat ik voor het eerst in mijn leven stilsta, met die eeuwige stormkop van me. Ik ben hier, en nergens anders. Ik wil hem, en niemand anders.

‘Jij gaat zó met mij trouwen,’ fluister ik.

‘Oké,’ zegt hij.

‘Dus,’ zeg ik.

‘Dat wordt nog heel veel skiën, met dat hele tot de dood ons scheidt.’

‘Dat doe je maar lekker in je eentje.’

‘Dus het is geen dealbreaker?’

‘Geen dealbreaker.’

‘Oké.’

ACH, DE LIEFDE

Ik zit op de kleuterschool als ik voor het eerst verliefd word. Hij heet Peer en heeft een haaiantand aan een leren touwtje om zijn nek hangen. Peer is iets half-tropisch en hij is stoer, maar hij wil niks met mij te maken hebben. Peer speelt niet met meisjes.

Daarna volgen andere jongens, sommige stuur ik onder de les briefjes met 'Wil je verkering JA/NEE streep door wat NIET van toepassing is'. Dat is altijd JA.

De afwijzingen blijven zich opstapelen, maar ik laat me niet kisten. Groots en meeslepend dagdream ik over jongens op school en de vriendjes van mijn oudere broer.

Mijn beste vriendin en ik maken ondertussen in mijn dagboek lijsten met kenmerken die onze grote liefde moet hebben: 'Blond haar, blauwe of groene ogen, lekker kontje, ongeveer 1.80 m (hangt van z'n leeftijd af), veel humor, niet te plakkerig en als hij een arm om me heen slaat als we tv kijken lijkt me dat ZALIG.' Op de pagina ernaast een foto van de acteur John Stamos met in kapitalen 'SUPERSTUK!'. Hij heeft bruin haar en bruine ogen, kennelijk weet ik daar al dat flexibiliteit in de liefde handig is.

In de dagboeken die ik van 1988 tot 1993 fanatiek bijhoud, schrijf ik pagina's vol met namen, wensen, teleurstellingen en top tien, mijn hart slingert van links naar rechts en behoort aan twee, drie, soms vijf jongens tegelijk toe: 'I love them so much!'

Op mijn zestiende krijg ik dan eindelijk mijn eerste vriendje: Jasper. Mijn hart richt zich op hem, het zijne tussendoor ook op anderen. Na twee jaar knoeien gaat het uit, tot groot genoegen van onze ouders,

die het continue tienerdrama inmiddels zat zijn. Later zal Jasper per toeval een vriend van Jean worden en daardoor ook weer van mij, mijn zoontje hamert momenteel op een vals kinderpianootje dat ik laatst van Jasper kreeg toen ik op kraamvisite ging bij zijn tweede kind.

De era van afwijzingen is voorbij. Meteen na Jasper krijg ik een nieuw vriendje. En als die verkering uitgaat weer een. En als die... De vierde is 'm: die ene persoon die bepalend zal zijn voor jouw visie op de liefde, voor de rest van je leven. De man of vrouw op wie je volledig, totaal verliefd bent, de eerste van wie je denkt: met jou wil ik voor altijd. Zo'n relatie kan goed affopen. Jullie blijven samen, of denken later als het uit is nog vol genegenheid aan elkaar terug. Of het loopt slecht af, zoals bij mij. Hij is wat ouder dan ik, en mijlen verder in het leven. Ik aanbid hem. Ik ben bang om het verkeerde te zeggen en houd dus meestal mijn mond. Ik draag de kleren waarin hij me wil zien en spreek mijn vriendinnen nog maar weinig, omdat hij niks met ze heeft. Voor het eerst ben ik me bewust van mijn figuur, dat van hem wel wat ranker mag. Mijn zelfvertrouwen brokkelt af; het standbeeld wordt gruisig.

Uiteindelijk maakt hij iets in mij stuk: het geloof dat het goed is om die ander alles van jezelf te geven. Hij gaat op me staan en als hij klaar is veegt hij nog even uitgebreid en rustig zijn voeten, voordat hij wegloopt. Hij is die ene die mijn hart breekt, waarvan een klein stukje voorgoed. Na hem zal ik nooit meer mijn armen wijd open kunnen houden voor iemand, als ik ze bij me houd is de kans kleiner dat hij tegen me aan botst, waardoor ik mijn evenwicht zal verliezen en weer val.

Daarna word ik goed in het breken van andermans hart. Ik stort me met huid en haar in relaties die kansloos blijken, ik ga samenwonen voordat ik drie keer met mijn ogen heb geknipperd, met eentje maak ik na een paar maanden zelfs babyplannen. Steeds totdat er een moment komt dat ik stop met rennen en denk: wat ben je aan het dóén, Carolien? En dan maak ik het uit, een spoor van afgemaaide armen achterlatend.

In de jaren die volgen verban ik het hele idee van vastigheid. Ik ben vrij, ik heb niemand nodig en iemand raakt altijd gekwetst. Ik werk hard, koop een huis, overtuig mezelf ervan dat ik alleen hoor te zijn. Er zal nooit meer iemand zijn die mij vertelt dat ik niet goed genoeg ben, die mijn grappen raar vindt, mijn haar te kort, mijn lijf te dik. Ik ben nog lang niet tevreden over mezelf, daar hoef ik dus niet ook nog eens commentaar van een ander bovenop gedumpt te krijgen.

Ik date met half Amsterdam, meer voor de lol dan hoopvol en dat is maar goed ook, want het rondstruinen bevestigt mijn vermoedens: de liefde is niet leuk. Hun ogen zouden naar mij moeten kijken, maar dwalen rond door restaurants, op zoek naar betere alternatieven. Bij eerste afspraakjes zeggen ze al dat ze niks vast willen. Ik hoor mezelf snel 'Ik ook niet hoor' antwoorden tegen iemand die ik leuk vind, en zoek over zijn schouders naar mogelijke andere kandidaten. Zeven jaar lang.

Totdat ik Jean tegenkom. Vanaf het eerste begin staan we tegenover elkaar en hij loopt recht in mijn verkrampde armen. Hij wrikt, ik geef steeds een beetje toe, totdat ze weer openstaan. Ik was vergeten hoe eng dat is. En hoe fijn.

MAAND ÉÉN

‘Blond haar, blauwe of groene ogen, lekker kontje, ongeveer 1.80 m (hangt van z’n leeftijd af), veel humor, niet te plakkerig en als hij een arm om me heen slaat als we tv kijken lijkt dat me ZALIG.’

Kijk me achttien jaar later eens zitten. Donkerblond is-ie, met groene ogen en een buitengewoon lekker kontje, zijn paspoort noteert 184 centimeters (omdat hij al eenenveertig is), ik ben grappig genoeg voor ons beiden en hij is enorm plakkerig, bijvoorbeeld als hij twee armen om me heen slaat als we tv-kijken.

We zeggen bijna elke dag live ‘hoi’ tegen elkaar en als we geen tijd hebben om elkaar te zien, hangen we aan de telefoon.

‘Leuk hebben wij het, hè?’

‘Heel leuk.’

‘Ik ben verliefd op jou.’

‘Ik ben ook verliefd op jou.’

Na twee weken voelt Jean al als mijn thuis. En ik voel me bijna nooit bij iemand thuis. Ik test hem, maar hij laat zich niet afwijzen.

‘Ik ben soms een beetje somber hoor,’ zeg ik als we ’s avonds in een restaurant zitten – niet tegenover maar naast elkaar, want dat is gezelliger.

‘Geeft niet.’

‘Dan wil ik soms een week met niemand praten.’

‘Oké. Geef maar aan als het zover is.’

‘Ik ga binnenkort stoppen met make-up opdoen als we hebben afgesproken. Want normaal doe ik alleen mascara op. En ik ga ook niet meer elke dag mijn benen scheren.’

‘Ik ook niet.’

‘Haha. Dan ben ik een stuk minder knap, bereid je daarop voor.’

‘Ik heb je al vaker zonder make-up gezien.’

‘Nog even over dat somber zijn: ik moet dan ook veel huilen.’

‘Geeft niks, dan doe ik gewoon dit.’

En dan trekt hij me naar zich toe en aait mijn hoofd, en ik heb nog veel meer te zeggen maar zo is het goed.

MOEILIK, MOEILIK

Maar.

Ik weet het even niet meer.

Ben ik nou verliefd-verliefd op Jean, of gewoon een beetje verliefd, of verliefd op het verliefd zijn, en nog belangrijker: hoe kom ik daarachter?

Ik bel een eerlijke vriendin.

‘Je moet niet altijd zo moeilijk doen,’ zegt ze.

‘Ik doe niet moeilijk!’

‘Wel.’

‘Niet.’

‘Luister, jullie zitten alleen maar te kleffen – wat heel irritant is, trouwens – dus neem maar van mij aan dat je verliefd-verliefd bent. En je houdt het al een maand met hem uit, dat is voor jouw doen heel lang.’

‘Dat is waar.’

‘Nu ga ik weer iets belangrijks doen.’

‘Flauw.’

Die avond is Jean bij mij en ik kan het niet helpen. Alles wat hij doet en niet doet en zegt leg ik onder een vergrootglas. Vind ik zijn stem nou mooi of eigenlijk een beetje irritant?

Mooi. En zijn handen zijn ook nog steeds mooi. Maar zijn grappen zijn echt slecht. Hoe kan het dat hij heel hard om mij moet lachen en ik niet om hem? Het zou logischer zijn als hij mij ook niet grappig vindt, maar nee hoor, daar gaat-ie alweer met z'n gegrinnik omdat ik iets heel grappigs zeg. Storen die twee iets kleinere voortanden me trouwens?

Jean geeft me ondertussen een zoen en zegt dat hij me lief vindt. En ik voel het sluipen en kruipen, het getwijfel.

Ik doe die avond nog mijn best. Ik geef hem extra veel knuffels, hij mag zelfs even tegen me aan liggen voordat we in slaap vallen. Totdat zijn huid me niet gewoon een beetje irriteert, maar heel erg.

‘O, ze heeft haar ruimte weer nodig,’ zegt Jean als ik van hem wegschuif en ik weet dat hij glimlacht.

‘Jaha,’ zeg ik en ik hoor dat ik snauw. Hij valt in slaap en ik kijk nog heel lang naar het donker.

De volgende dag stuur ik Jean een berichtje of ik na werk langs kan komen om te praten. Iedereen weet wat dat betekent. Maar Jean stuurt alleen maar terug: ‘Tuurlijk, gezellig! Xxx’.

Hij zit op de bank als ik kom aanlopen over het tuinpad. Ik begin meteen heel hard te huilen. Doe het dan niet, niemand dwingt je, denk ik. Maar toch voelt het als dwang. Mijn dwang.

‘Wat is er?’ Jean doet open en kijkt heel erg bezorgd. ‘Heb je pijn?’

‘Ik kan dit niet!’

‘Hè?’

Hij snapt het echt niet en ik ook niet, Jean is denk ik niet zoals die vriendjes van vroeger. Maar nu moet ik doorpakken, het is zelfbehoud. Ik stap langs hem heen, de gang en dan de woonkamer in. Ik vouw dubbel in een hoekje van de bank en huil nog harder.

Jean gaat naast me zitten en pakt me vast. Hij vindt me nog steeds lief, terwijl ik mezelf haat. ‘Waarom kun je het niet?’

‘Omdat ik het niet zeker weet! Hoe kun je het nou zeker weten? Misschien ben ik wel verliefd op jou omdat jij de enige bent die met mij wil zijn. Of misschien vind ik je alleen knap, want dat vind ik wel echt.’

Ik veeg huilsnot en tranen van mijn gezicht en kijk naar het zijne. Hij is echt heel knap.

‘En wat als er iets gebeurt of wat als jij ontdekt dat ik helemaal

niet leuk ben maar heel raar en misschien ga je wel vreemd, of ik, dus ik weet het gewoon niet. Of ik dit wel wil.'

Jean zegt al die tijd niks en aait mijn rug. En dan zegt hij: 'Ik weet het wél.'

Ik vind dat lief maar ook heel irritant omdat ik eigenlijk wil dat hij boos op me wordt, me het huis uit gooit, roept: 'Nou, dan toch lekker niet', maar dat doet hij allemaal niet.

Ik sta op en zeg: 'Dag. Dan ga ik maar.'

Jean kijkt me hulpeloos na en huilt nu ook.

Ik loop terug naar het station en voel mijn hoofd met elke stap helderder worden. Zo is het beter. Mijn leven, mijn beslissingen. Controle.

Een kleine week later is het vrijdagavond en ik ben uit met twee vriendinnen. 'Hèhè,' zeg ik. We kijken het café rond, scannen de mannen. Dit is altijd het allerleukste, vinden wij. De potentie, de verwachting. We doen dit al twee jaar, maar steeds minder omdat eerst de een, toen ik en toen de derde opeens een relatie kreeg. Een van de twee vriendinnen knikt naar een groepje aan de bar en fluistert: 'Is dat niet dinges?'

Ik kijk, maar mijn hartslag zegt al ja.

'Nou. Als dat geen hint is dat ik met Jean de juiste beslissing heb genomen, toch?'

'Hm.'

Dinges was tijdens al dat daten degene met wie ik had bedacht te eindigen. Ik vond, voelde dat héél erg, vier jaar lang. Ik had hem ooit ontmoet op een feestje, we waren een keer uit geweest en daarna vaker, meestal met lange tussenpozen. Zo klooiden wij een veel te lange tijd rond in mijn hoofd, ik wachtte tot hij hetzelfde zou gaan voelen. Dat moment kwam toen hij hoorde dat ik met Jean was, hij had geappt wat ik al die tijd had willen horen.

Nu staat hij daar, en hij heeft mij ook gezien en ik stap op hem af. Dat appje had smekend geklonken. Ik krijg drie zonen, hij

vraagt hoe het gaat en ik zeg goed, en net als ik een verhaal wil gaan vertellen, draait hij zich om en kijk ik naar zijn rug. Ik ben lucht.

Verbijsterd kijk ik naar de vriendinnen, die net zo verbijsterd naar mij kijken. L-u-l, mimet er eentje. De vernedering prikt in mijn ogen. Dan speelt zich in mijn hoofd opeens een heel snel filmpje af. Jean en hoe hij naar me kijkt, hoe ik in dit filmpje weet dat hij nooit met zijn rug naar me toe zal gaan staan, maar recht voor me, met z'n mooie neus.

Ik zeg hardop wat ik allemaal denk en net als in de film gaan mijn vriendinnen juichen en roepen dat ik naar hem toe moet gaan. En net als in de film spring ik op mijn fiets en race naar het station. Ik gooi mijn fiets in de trein en als ik aankom in Haarlem rijd ik staand op mijn trappers naar zijn huis. Het is één uur 's nachts als ik aanbel, en opeens ben ik bang dat hij er niet is. Dat hij ook de stad in is gegaan, en misschien nu wel verliefd staat te worden op iemand in een café.

Maar hij is niet in de stad.

'Je bent niet in de stad,' zeg ik tegen zijn verkreukelde slaapgezicht.

'Eh... Nee.'

'Ik heb spijt!'

Hij kijkt eerst verbaasd en dan heel erg blij en dan pakt hij me in de allerfijnste omhelzing uit de geschiedenis van de mensheid.

'Dus je blijft slapen?' vraagt Jean.

'Voor altijd,' zeg ik.

En zo is het gegaan.